

LA CAMPANA DE GRACIA.

Anem á relatar la agressió de que fou víctima lo nostre editor, la tarde del dijous passat. Se trobaba lo nostre editor en lo café de París, á cosa de dos cuarts de cinch, ab companyia de varios amichs, quan se presentá un subjecte dient que desitjaba parlarli y que resultá ser lo senyor Baró, coronel honorari. A tal invitació, aixecantse lo senyor Lopez sortí á la Rambla ab lo provocador que ab veu molt alta pretengué obtenir una satisfacció dient que se li devia per un dels sueltos que varem publicar en lo número passat.

Apesar de que lo nostre editor li respongué sempre comedidament, invitantlo á entrar en la seva botiga per tractar l' assumpto ab mes tranquilat, com lo senyor Baró duya lo proposit preconceptut d' acabar la qüestió á garrotadas, aixecá lo bastó (ab espasí segons se vegé després) y descarregá una bastonada sobre 'l senyor Lopez.

Com era natural, aquell se tirá llavors sobre del senyor Baró y comensá una lluyta á bras partit durant la qual y per acabarla de un modo ó altre sens dupte, desenvainá dit senyor Baró l' espasí que en son bastó portaba y ab ell atacá á son adversari qu' estava completament desarmat, puig que ni bastó portaba. En aquet moment, indignada la gent que passaba per la Rambla intervingué en lo assumpto, y dos ó tres, á lo que sembla, se tiraren sobre 'l senyor Baró que va sortir del arremoliment descalabrat y ferit á lo que sembla per lo mateix espasí que en la ma portaba.

Hem dit que lo senyor Baró tenia lo proposit preconceptut d' acabar la qüestió á garrotadas y tal vegada d' una manera pitjor, y ens fundem en que avans d' entrar en lo café de París, creyentse que lo nostre editor concurría al Gran Café, entrá en aquet establiment ahont manifestá en alta veu y devant de personas per ell desconegudas, que buscaba al editor Lopez y que 'l mataria ó liitaria una gran pallisa allí ahont lo trobés; tot aixó després d' haber llegit algunas cartas que digué ser del general Serrano y d' altres personatjes importants de la situació ab los quals lo lligan, segons digué, llassos molt estrets.

Tornant á la relació dels fets, separats ja los dos contendents torná lo senyor Lopez, á la taula ahont estava en lo café de París, mentres lo senyor Baró era acompanyat á la botiga ó farmacia del Globo per curarse. En aquet moment lo nostre editor fou víctima d' una nova agressió mes injustificada, si cap encara, que la anterior, puig que presentantse ab grans crits y ademans descompassats un senyor-Masons, capitá de voluntaris del cos que mana 'l senyor Targarona, desembainantse l' estoch va atacar al senyor Lopez ab intenció de passarlo de part á part, lo que no lográ gracias á que los concurrents que 's trobaban en lo café se li tiraren sobre y lograren deturarlo á la forsa.

Tots aqueixos aconteixements produiren la indignació qu' es de suposar y alguns grupos en la Rambla, en tots los quals s' hi feyan comentaris poch favorables al provocadors y als que 'ls toleran.

No calificarem tals fets. Se tracta d' una persona tant intimament lligada ab aquet periodich com ho es lo nostre editor; y lo que diriam, que per molt que diguesem fora poch, podria apareixer com á fill del apassionament. Los calificatius corresponian en lo cas present als nostres colegas en la premsa; si no 'ls han empleat com se mereix, los seus motius tindran, alguns dels quals comprent molt bé lo publich á qui li consta que no tothom té carácter per desafiar las iras de las partidas de la Porra y de tots los que oficiosament se constitueixen en membres de tals partidas.

Avans de posar fi á n' aquestas ratillas debem donar las mes espresivas gracias á las moltísimas personas que 'ns varen donar tantas probas d' apressi y de adhesió.

LA REDACCIÓ.

LA CAMPANA DE GRACIA.

¡Ay Senyor! ¡Ja fa un any que surt la CAMPANA DE GRACIA! ¡Sembla qu' era ahir! ¡Com ens fem vells...
¡Un any yencara viu!...

¡Oh! deixin fer: y 'l que viurá si 'n Gaminde no la mata ab un cop de sabre...

Los qu' hagin sigut constants lectors de la CAMPANA DE GRACIA, recordarán los fets tristos que varen donar origen á la nostra publicació.

Un militar que á la qüenta no sab gaire del ofici, donant una proba de la seva incapacitat va mantenir en estat d' alarma, en intranquilat continua tot lo pla de Barcelona durant sis dias.

La insurrecció qu' habia estallat á Gracia li habia fet tant poca gracia á n' ell, que si 's descuida no hi habia prou tropa en tot Espanya per anar á posar pau en una vila ahont ab prou feynas hi habia guerra.

Tothom sab qui va ser lo que va desempenyar lo principal paper en la bullanga de Gracia: ¡una Campana...!

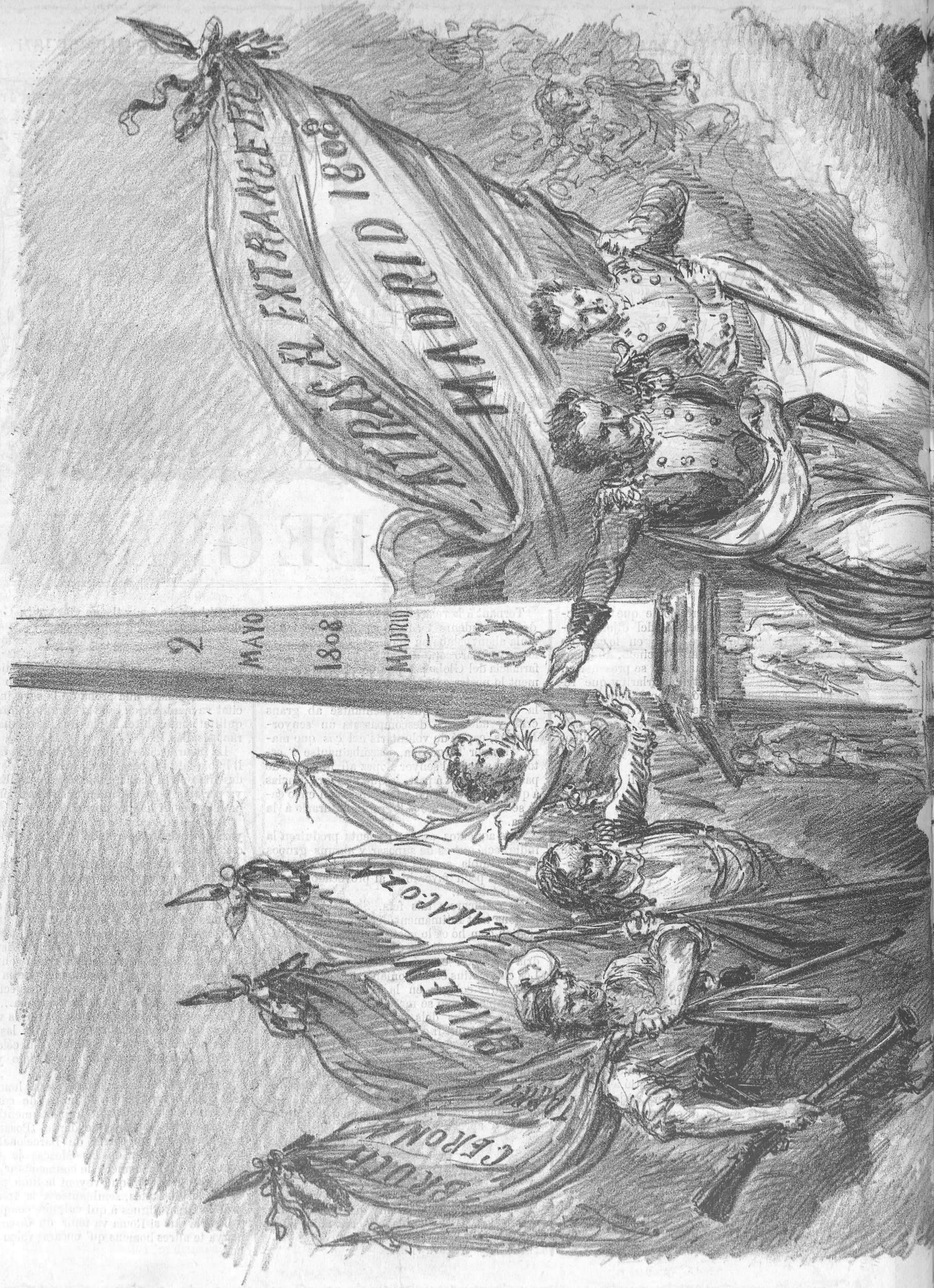
A las descargas de infanteria, á las veus de mando dels gefes de las tropas sitiadoras, al retró de las canonadas, sols contestaba Gracia ab un nanch, nanch capás de fer la por al home mes gallina del carrer de la Mercé.

¡Que d' estrany té donchs que casi tots los centenars de projectils que 's varen disparar contra la Vila sublevada se dirigissin contra la Campana que tocaba y 'l campanar que la sostenia...? Mes. ¡Oh dolor! ni un sol projectil va poder fer malbé lo batall de la Campana.....

Lo general se va fer célebre, los qui la varen sitiar també, com célebres s' han fet las batallas de Bailen y de la Satalia, com célebres s' han fet los actes heroichs de Viriato y las aventuras de don Quixote.

Campanya tant important, tant honrosa, tant célebre, tant bonica s' habia de commemorar. ¡Com? Aixecant un monument? No hi habia calés, ni ganas de darne. ¡Posant lo nom del siti en un carrer de Barcelona? No podia ser, lo carrer de las Moscas ja tenia nom... La millor manera de commemorar aixó era fer un periodich que veyent la llum pública tots los dissaptes, semblantse á la trompeta de la fama, digués á qui vulgués comprarla y llegirla que si Roma va tenir un Cesar, Espanya te altres homens qu' encara valen menos.

La Campana de Gracia

UN SOMNI REAL.

Velshi aquí l' origen de la CAMPANA DE GRACIA. Si l' pensament va agradar no 'ls ho haig pas de dir. La millor prova de que va ser acceptat es qu' encara viu...

Si senyors, viu apesar de haber sigut perseguida pe 'ls tribunals... ¡ordinaris! ¡Y tant ordinaris com varen ser...! Si 'ns descuidem 'ns fican al editor á la gargola... Pero va ser possible prestar flansa yl' editor no va ser pres.

Mes endavant, durant lo transcurs del any, la publicació d' aques semmanari, ens ha proporcionat mes d' un y mes de dos disgustos, pero per xo nosaltres tant trempats y tant fermes com sempre, donant pitrada á tothom que l'ha merescuda y no deixant may res per pelar.

No tenim per que fer gala de la campanya qu' hem fet. Sols direm que n' estem mes orgullosos que mes de quatre que jo sé no 'n poden estar dels fets de Gracia, La Bisbal, Valencia etc. etc.

Sempre hem estat al peu del canó sense temer las amenassas de dalt, del mateix modo que la casa d' en Gibert segueix tapant lo carrer de Ronda sense temer las avingudas de la Riera d' en Malla.

Pochs dias després d' haberse aixecat en aquesta provincia l' estat d' siti varem ser los que mes varen posar, com se sol dir, lo crit en lo cel y los que mes energicament varem reclamar y protestar contra las torpesas de las autoritats militars y contra 'ls excessos de las turbas de soldats. Durant la febre groga varem seguir publicant lo nostre semmanari y recordem que en aquella trista epoca procurarem distreure tant com varem poguer al públich del perill constant que corria vivin en una ciutat empesada. Cuan va venir la votació funesta dels cent noranta un, la Campana va iniciar una campanya contra 'l candidat que se 'ns anaba á imposar, campanya que ha seguit y segueix encara y que seguirá mentres tinguem un segon de vida.

Tothom sab també quina ha sigut y quina es la nostra actitud respecte á la guerra franco-prussiana. Sent lo nostre lema lo de guerra á la guerra aixis varem dirigir atachs energichs als alemanys embriagats com als francesos alucinats per Napoleon y 'ls seus, y aixis varem malehir á Napoleon de França com á Guillem de Prussia.

Abuy, no tenim perque dir com y quina es la nostra actitud devant los fets nacionals y estranjers. Com á Republicanos federales de cor combaterem sempre tot alló que s' oposi al triunfo de la Republica democrática federal; com á liberals de veras serém irreconciliables ab los que vulguin anar enradera. Creyem que 'l poble ens fa justicia y 'ns fundem en la aceptació que cada dia va tenint la Campana. Al principi varem comensar baix molts modestos auspichs sense publicar cap grabat, mes endavant lo favor que 'ns dispensá 'l publich ja 'ns va permetrer publicar de quan en quan alguna lámina fins que hem arribat á poderne publicar una cada semmana sense contar los números extraordinaris en que los grabats s' hi publican mes profusament.

Segueixi 'l publich favoreixentnos y li prometem que no 's queixará de nosaltres, puig farem tot quan puguem per complaurel y tots los posibles per fer rabiá als progressistas.

LA REDACCIÓ

BATALLADAS.

Be, ¿ja han fet tirar una llimona al pou? Es que abuy fa un any que surt la Campana y per celebrarho tot s' ha d' bessar.

Ja tenen órdre de no estar tristos... ¡Es que per xó!.. No hi pensin ab los progressistas... En un dia axis tot s' ha d' olvidar.

Ja ho veuen si anem bonichs abuy... Fins orla y tot. A l' imprenta tant ens ne fan pagar ab orla com sense, aixis es qu' hem dit: que 's bessi tot; pe 'l que costa que hi posin orla, aixis qu' aixis també 'ns hem d' morir quan siga hora...

Lo que 'ns hauria costat un ull de la cara fora la gran lámina que donem abuy, pero lo dibuixant que es un xicot trempat ha fet una diferencia...

Y be. Abuy l' olla gran dintre la xica.

¡Si n' han passat de cosas ab un any!...

Han estat en lo ponton en Lopez y en Millé. En Gaminde ha tingut mal de pedra y l' ha curat en Fabregas.

Ha vingut una colecció de fieras á Barcelona.

Ha vingut 'l rey á fer la felicitat d' Espanya

Ens ha visitat la febre groga.

Los Cipayos han estrenat un uniforme.

Ha sigut mort lo general Prim.

Ha sigut viu en Serrano.

Don Bernat ha tornat á Barcelona.

Ha caigut Napoleon.

Lo papa s' ha quedat sense fills, si be li ha quedat lo diner de San Pere etc. etc. etc.

Lo nom de Bernat sempre ha estat un nom molt distingit. Tots vostres, ¡hauran sentit parlar:

de don Bernat Iglesias;

d' en Bernat pescayre;

d' en Bernat de las Casas;

d' en Bernat del Carpio;

del Bernat prudent (animal que perteneix á la familia dels escarbats.)

Si son aficionats á literatura es molt facil qu' hagin llegit la cansó del Prose Bernat.

Si son aficionats á anar á Comedia, ja deuen haber vist

Los perros del monte de San Bernardo

Si 's recordan d' aquells temps en que jo encara no era al mon, hauran llegit per las cantonadas, al peu de una proclama:

Patria y llibertat, Bernat Xinxola.

Si han trobat may cap valent ja hauran sentit parlar de La espasa d' don Bernat.

Si quan eran petits no han estat bons minyons, alguna vegada hauran rebut alguna clatellada y despres hauran sentit preguntar:

Bernat, endevina qui t' ha tocat.

Si han volgut tenir la porta ben guardada ja se haurán recordat de tancarla posanthi un Bernat.

Finalment si son barcelonins, jadeuen haber estat mes de dos cops en lo.

Passatge d' en Bernardino.

Aixis com San Bernat ¡un sant mol bondados! va fundar la ordre monástica del Cister, lo famos Don Bernat ¡un senyor molt anuniós! aspira á fundar la ordre del Cisco.

Hi hagué un poeta, classich, que 's deya Bernat de Bal-buena. Me sembla que si 'l nostre governador fos poeta 's diria Bernat de Bal-mala.

Per no haber volgut jurar fidelitat al rey, los generals Contreras, Cheste, Calonge, y altres, han sigut dats de baixa en l' exercit.

Per igual motiu ha sigut absolt lo general Blasser.

¿Ho entenen vostés? ¿No? Donchs jo tampoch.

Los generals dats de baixa per no haber volgut jurar fidelitat á un rey italiá, poden ben dir alló de:

de fora vindrán
que de casa ens traurán.

En Castelar deya als milicianos de Madrid, voluntaris realistas. Un diputat monarquich ho va pendrer á mal y allavoras en Castelar, sempre condescendent, 'ls va dir *realistas voluntaris*. Si, si, digali sombrero, digali barret, tot es una mateixa cosa.

Se diu que la Compayia de la porra vol matar á n' en Castelar.

¿Que es proposan ab aixó? ¿Fer la por al eminent orador? la veu de la veritat no calla may, y si 'ls porristas logressin realisar sos criminals proposits, quan no 'ls pogués fer discursos en Castelar, los n' faria la seva sombra.

Pero senyor Balaguer ¿qui s' ha figurat ser vosté per voler ser president de la Diputació Catalana?

¿No se 'n donaria vergonya de presidir á n' Pi Margall y á n' en Figueras?

Anem, vagi, digui que li tornin 'l ral, que no volem mes sainete.

¡En Balaguer president! ¡Fugin d' aquí Primer ne faria á ne 'l sastre Vicens...

Lo general Nouvilas ha dit en lo Senat que 'n Gaminde es un *baja ab guardia turca manada per en Targarona*. Ha criticat lo siti de Gracia y ha condemnat los fusellaments de Montalegre.

¡Ventura que ho ha dit á Madrid ó sino... ho hauria pogut dir en alguna altra part.

¿VOLS SER FELÍS?

¿No dius que vols viurer sense treballar?
Feste voluntari de la llibertat.
Si tancan las fábricas per xó res hi fa,
si hi ha pocas feinas,
si 's baixa 'l jornal,
tu sabs que 'ls sis rumbis may t' han de faltar;
no sigas tanoca,
que res hi perdrás:
feste voluntari de la llibertat.

En Pau fa espartenyas;
en Pep, de manyá;
en Quico emblanquina;
en Quim tira l' art.
En Roch esta tisich de treballar tant...
Ves si cap de aquestos se pot comparar ab lo voluntari de la llibertat!...

Arengada y trago,
butifarra y pa,
mam á tolas horas,
puro del estanch.
¿Ves que se te 'n dona si avuy per demà se pert la cullita ó fa quiebra 'l Banch,
sent tu voluntari de la llibertat?

Que suhin los tontos y viscan molts anys.
No vagis á estudi,
¿que has de ésse advocat?
No 't miris un libre,
¿que has de predicar?
Si 't diuen: ¿quien vive?
respon: ¡' os Bertran!
Feste voluntari de la llibertat.

MUSSIU MANETA.

Madrid. Maig de 1871.

per l' any 1871.

Almanach humorístich il-lustrat ab molts caricaturas y escrit per Bunyegas Pitarra y altres.

UN RAL

Se ven á llibreria de I. Lopez editor—Barcelona.

Barcelona. Imp. de la V. é H. de Gaspar.

I. Lopez, editor.